

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 299

16 Ἀπριλίου 2011

ΣΗΜΕΡΟΝ
ΚΡΕΜΑΤΑΙ
ΕΠΙ ΞΥΛΟΥ
Ο ΕΝ ΥΔΑΣΙ
ΤΗΝ ΓΗΝ
ΚΡΕΜΑΣΑΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΝ
ΕΞ ΑΚΑΝΘΩΝ
ΠΕΡΙΤΙΘΕΤΑΙ
Ο ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τό πολιτιστικό μας δράμα

Δυό εποχές...

Δυό χτύποι καρδιάς

οὔτε τίς μέρες, τίς κοσμοϊστορικές καί ἀνεπανάληπτες, σταθεῖτε γιά λίγο, ἀδελφοί μου, μέ διάθεση λατρείας καί μαθητείας, μπροστά στόν Ἐσταυρωμένο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Στηλῶστε τό βλέμμα σας στήν πονεμένη ἔκφρασή Του.

Σταθμίστε τήν ὁδύνη Του. Καί φυλλομετρεῖστε τό μήνυμα τοῦ σταυρικοῦ πάθους Του στό καθένα μας προσωπικά καί στήν οἰκουμένη.

Στό Εὐαγγέλιο τοῦ ἀγαπημένου μαθητῆ Του Ἰωάννη διαβάζουμε: Ὁ Ἰησοῦς "ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς" (Ἰωάν. ιγ' 1). (τοὺς δικούς Του μαθητές τοὺς ἀγάπησε μέ πληρότητα στοργῆς). Ἐμεινε, σταθερά καί στοργικά κοντά τους. Τοὺς δίδαξε τήν Ἀλήθεια γιὰ τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Καί τήν ἀγάπη, ὡς συνεκτικό δεσμό τῆς μικρῆς ἢ τῆς μεγάλης ἀνθρώπινης κοινωνίας. Τοὺς ἀποκάλυψε καί τοὺς ἐμπιστεύτηκε τήν αἰώνια χαρά τῆς ἀμφίδρομης ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Πατέρα Θεό, πού ἀνθοφορεῖ καί καρποφορεῖ μέσα στήν ἱστορική πολυπλοκότητα καί κυριαρχεῖ, ἀπρόσβλητη καί ἀκαταμάχητη, στήν οὐρανικὰ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Σέ άλλη συνάφεια, κατά τήν ἐκδίπλωση τῆς βαρειᾶς καί μελαγχολικῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστής μᾶς μεταφέρει τό διδακτικό καί προστακτικό λόγο τοῦ Κυρίου στούς συνδαιτυμόνες μαθητές Του, πού προσπερνάει τή βαρυθυμία καί τήν ἀγωνία τῆς στιγμῆς καί φωτίζει τή γενναιότητα καί τήν ὁμορφιά τῆς ἀγάπης: 'Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρά ἡ ἐμή ἐν ὑμῖν μένει καί ἡ χαρά ὑμῶν πληρωθῇ' (Ἰωάν. ιε' 11). (Σᾶς τά εἶπα αὐτά, γιά νά θρονιαστεῖ ἡ δική μου χαρά στίς δικές σας καρδιές καί γιά νά μένει ἡ δική σας χαρά ὀλοκληρωμένη καί τέλεια). Καί, ἀμέσως μετά, ὑπογραμμίζει, ὅτι ἡ προσφορά καί ἡ χαρά τῆς ἀγάπης δέν εἶναι μόνο μιά στιγμιαία χαρισματική ἐμπειρία, ἀλλά ἐντολή δική Του καί χρέος ἀπαράβατο: "Αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς" (στ. 12). (Ἡ δική μου ἐντολή εἶναι νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅπως ἐγώ σᾶς ἀγάπησα). "Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ" (στ. 13). (Δέν ὑπάρχει ἐκδήλωση μεγαλύτερης ἀγάπης, ἀπό τό νά προσφέρει κανεὶς τή ζωὴ του, γιά χάρη τῶν φίλων του).

Αὕτῃ ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου μας, θεμελιωμένη στή δική Του ἀμεγάλῃ Θυσία, ἄγγιξε ἀναγεννητικά τίς καρδιές τῶν ἀγίων Ἀποστόλων μας καί πέρασε ὡς πρῶτιστο χρέος καί ὡς πληρότητα χαρισματικῶν βιωμάτων σ' ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ γενιές, πού ἀκολούθησαν, ἀπό τή μιά ἄκρη τοῦ πλανήτη ἴσαμε τήν ἄλλη, στάθηκαν μπροστά στό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας, ἀσπάστηκαν τά ματωμένα πόδια Του καί τή λογχισμένη πλευρά Του καί ἐκλείσαν στήν καρδιά τους τό φωτεινό παράδειγμα καί τή μεγάλη ἐντολή τῆς Ἀγάπης. Τήν ἔκαναν ποιότητα ζωῆς. Τήν κατάστρωσαν στά μονοπάτια τῆς καθημερινότητος, ὡς φλόγα ψυχῆς, ὡς θησαύρισμα ἀνόθευτης ἀνθρωπιᾶς, ὡς σχέση ἀναβαθμισμένης καί ἐξαγιασμένης ἀδελφοσύνης.

Τά ἱστορικά ἀπομνημονεύματα τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ προσωπικές ἐκμυστηρεύσεις τῶν φωτισμένων Πατέρων μας, μᾶς πιάνουν ἀπό τό χέρι καί μᾶς ὁδηγοῦν στήν παρα-

δείσια όμορφιά τής αδελφικῆς διασύνδεσης καί τής κοινῆς οἰκοδόμησης τοῦ πολιτιστικοῦ θησαυροφυλακίου. Πρόσωπα φωτισμένα καί ἀναβαθμισμένα, λειτουργοί τοῦ Μυστηρίου τῆς Σταυρικῆς Θυσίας καί ἀναμεταδότες, μέ τό λόγο καί μέ τό παράδειγμα, τῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης, ἀνοιξαν καί ἀνοίγουν τό δρόμο τῆς ἀγαπητικῆς κατανόησης καί σταλάζουν στίς καρδιές τήν παρηγοριά καί τή χαρά τῆς ἀγάπης.

Δέν ἀγνοῶ ἤ δέν ἀποκρύπτω, ὅτι ὑπῆρξαν καί ὁδοιπόροι στήν ἱστορική περιπλάνηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρεμβολῆς, πού μέ λάβαρο μάχης τή μιᾶ ἢ τήν ἄλλη πρόφαση, ἔστρεψαν τά νῶτα στή Θεϊκή ἐντολή καί στό παράδειγμα τῆς σταυρωμένης Ἀγάπης καί ἀναζήτησαν στέγη στή φιλοσοφία τῆς μοναξιᾶς ἢ στίς φατρίες τῆς καυτῆς ἀντίδρασης. Ὡστόσο, ἡ περιφρόνηση ἢ ἡ προδοσία τῆς ἀγάπης ἀπό μονάδες ἢ ἀπό ὁμάδες τῆς συνοδοιποριακῆς ἐκκλησιαστικῆς φάλαγγας, δέν ἀνατρέπει τή χαρισματική ἀλληλεγγύη, πού ἐκπορεύεται καί διαχέεται ἀπό τή λογχισμένη πλευρά τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας.

Κρατεῖστε μέσα σας αὐτά τά δυναμικά μηνύματα τῆς μακρότατης πολιτιστικῆς ἀνθησης. Καί ἀπλῶστε τό ἐρευνητικό σας βλέμμα στή γύρω μας πραγματικότητα. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά νοιώσετε πνιγμό καρδιάς. Τά μηνύματα, ἀπό ἀνατολή καί δύση, ἀπό βορά καί νότο, κουβαλοῦν ἀσταμάτητα τήν πικρία τῆς διχόνοιας καί τή φωτιά τοῦ μίσους. Ὅπου βρεθεῖς κι ὅπου σταθεῖς, θά νοιώσεις νά κυκλώνεσαι καί νά πνίγεσαι μέσα στήν ἀντάρα τοῦ μίσους καί νά χάνεις τή μιλιὰ σου, ἀκόμα καί τή ζωή σου, μέσα στά γήπεδα τῆς ἄγριας διαμάχης.

Στόν αἰῶνα μας, στόν ἄθεο αἰῶνα μας, πού μόνο ἰδανικό καί ἀποκλειστική ἐπιδίωξη ἔχει τό φράξιμο τοῦ μονοπατιοῦ, πού ὁδηγεῖ στό Γολγοθά, ἡ ἀγάπη πάγωσε καί ἡ ἀδελφосὺνη κατάντησε τύπος "κατά συνθήκη" χειραψίας. Ἡ συμπεριφορά, πού ἀναστατώνει καί πληγώνει τίς καρδιές, εἶναι τό μῖσος. Τό ἀκόρεστο μῖσος. Τό ὄνειρο τῆς ταπείνωσης καί τῆς ἐξόντωσης τοῦ κηρυγμένου ἀντίπαλου ἢ ἐχθροῦ. Ἡ

προσδοκόμενη χαρά από τό πνίξιμο της αντίπερα ιδεολογίας. **Ο**ρμητικό καί καυτό τό μίσος, μπήκε ακόμα καί στά σπίτια μας, ἔγινε ὁ παιδευτής καί ἀνατροπέας τῆς οἰκογενειακῆς θερμῆς διασύνδεσης καί καταστροφέας τοῦ ἀνακτόρου τῆς ἀγάπης. Οἱ δύο νέοι ἄνθρωποι, πού ὄνειρεύτηκαν καί ἀποφάσισαν νά συμπορευτοῦν "ἐν ἀγάπῃ" ἴσαμε τό τέλος τοῦ βίου, καταντοῦν, κάποια μέρα, σκληροί καί φανατισμένοι ἀντίπαλοι. Ποδοπατοῦν τό χαρισματικό συμβόλαιο τῆς συμβίωσης καί συμπορείας, κλείνουν πίσω τους τήν πόρτα τῆς ἀγάπης. Καί ἀφήνονται στήν ἔρημο τῆς μοναξιᾶς τους καί στό σκοτάδι τῶν παθῶν τους.

Τό ὑπερτροφικό μίσος τῶν γονιῶν, τό σκοτεινό βλέμμα τῆς ἀπογοήτευσης, ἡ ἀπύλωτη ἀθυροστομία τῆς μανίας καί ὅλα τά φορτία τῆς ἐκτροχιασμένης συνείδησης, περνοῦν στίς ἀπαλές ψυχές τῶν παιδιῶν καί πλάθουν τούς αὐριανούς φορεῖς καί μεταφορεῖς τοῦ μίσους, τά αὐριανά πολυβολεῖα τῆς σκληρῆς ἀντιπάθειας, τούς αὐριανούς καταλύτες τῆς κοινωνικῆς σύμπνοιας καί ἀγάπης. Αὐτή τῇ νέα πραγματικότητά, αὐτή τήν ἀγκαθωτή καί καταστροφική βλάβιση τοῦ κοινωνικοῦ μας περιβάλλοντος δέν τήν περιμένουμε, σάν ἀρρωστημένο ἢ καί θανατηφόρο σύμπτωμα τῆς αὐριανῆς καί τῆς μεθαιριανῆς μέρας. Εἶναι σύνδρομο τῶν ἡμερῶν μας. Ποιότητα ἐκφυλιστική, πού ἀνατρέπει τά ὄνειρα γιά ἀναβάθμιση τοῦ πολιτισμοῦ μας καί μᾶς αἰχμαλωτίζει στή βαρβαρότητα.

Αδελφοί μου ἀγαπητοί, ἀρκετές ὀδυνηρές ἐμπειρίες μᾶς ἀφόρτωσε ἡ ἀθεϊστική προπαγάνδα καί τό πολιτιστικό σχῆμα, πού τρέφει τήν ἀντιπαλότητα, καλλιεργεῖ τήν ἐκμετάλλευση καί ἐξορίζει τήν ἀγάπη. Τοῦτες τίς μέρες, τῆς μεγάλης Θυσίας, καθὼς θά πλησιάσουμε νά προσκυνήσουμε τό Σταυρωμένο Κύριό μας, τό Θεάνθρωπο Λυτρωτή μας καί ὁδηγό μας, ἅς τοῦ ζητήσουμε νά φυτέψει μέσα μας, ἀνόθευτη καί δυναμική τήν ἀγάπη. Καί ἅς λιτανεύσουμε αὐτό τόν ἀτίμητο θησαυρό στίς οἰκογενειακές μας ἐστίες καί στίς κοινωνίες μας, πού τίς σκοτεῖνιωσε καί τίς καταπλήγωσε τό μίσος.

«Οἱ Ἀπόστολοι

ὡς ἐδίδαξαν...»(α).

ἐξουθενωτική καί ἐξον-
τωτική πολιτειακή καί
οικονομική κρίση, ἡ ἀν-
τίστοιχη ἐνδοεκκλησια-
στική, Συνοδική κρίση,
ἡ ἐπίσημη διακήρυξη
τῶν ποιμένων, ὅτι «ἡμεῖς οἱ πνευ-
ματικοὶ πατέρες, κάναμε τὴν αὐτο-
κριτική μας (χωρὶς καμμιὰ ἐνημέ-
ρωση στὰ πνευματικά τους παι-
διά, ἂν προσδιόρισαν καί πῶς ἐκ-
τίμησαν τίς ἐνοχές τους), ἡ αἰνι-
γματική σιωπή τους γιὰ τίς περαι-
τέρω κινήσεις τους, γιὰ τό σχεδια-
σμό ὑπέρβασης τῆς ἐκκοσμικευ-
μένης ἢ τῆς ἐγκληματικά ἀλλοτρι-
ωμένης ποιμαντορίας τους (ἂν
μόχθησαν νά συντάξουν τέτοιο
σχεδιασμό), ὅλα αὐτά ὑπερφορ-
τίζουν τὸν ὀρίζοντα μέ σύννεφα
ἀβεβαιότητας καί τίς καρδιές τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος μέ
ἀνίκητη θλίψη.

Ἡ «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν
τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος» αὐτοκριτική δέν κατα-
πράϋνε τὴν ὁδύνη καί τοὺς φό-
βους τοῦ πλήθους. Τό καυτό ἐρώ-
τημα παραμένει ἀναπάντητο. Λει-
τουργεῖ, στήν πληρότητά του, τό
ἀποστολικό χάρισμα; Οἱ ποιμένες,
πού προκάθηνται στήν Εὐχαριστι-
ακή Σύναξη βρίσκονται σέ πλήρη
ἐναρμόνιση μέ τὴν ἐκπεφρασμένη
θέληση τοῦ Ἑσταυρωμένου ἀρχη-
γοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας καί μέ τὴν
ιερὴ παράδοση, πού ἄφησαν πίσω
τοὺς οἱ Μαθητὲς Του καί Ἀπόστο-
λοί Του;

Οἱ ἀπορίες καί τὰ ἐρωτήμα-
τα, πού διακινοῦνται σήμερα στίς
τάξεις τοῦ σύγχρονου ἐκκλησια-
στικοῦ πληρώματος, δέν ἐγγίζουν
καί δέν ἀμφισβητοῦν τὴν ἀλυσι-
δωτὴ ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ση-
μερινῶν ποιμένων στους ἐπισκο-
πικούς θρόνους. Ἀναμοχλεύουν,
ὅμως καί δακτυλοδεικτοῦν τίς ἀ-
σύμβατες μέ τὴν ἀποστολικὴ πα-
ράδοση συμπεριφορές τους. Τῇ

φτώχεια τῆς πνευματικῆς τους ἐξάρτησης. Τὴν αἰθαλομίχλη τῶν ἐκκοσμιευμένων συμβιβασμῶν τους. Τὴν ἐξομοίωσή τους μέ τὰ ἀπροσδιόριστα εἰδῶλια τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Τὴ χλιδάτη διαβίωσή τους. Τὴ φιλοχρηματία τους καὶ τὴ φιληδονία τους, πού τίς δημοσιοποίησε καὶ τίς ὑπογράμμισε μέ ἔμφαση ὁ μακαριστός πρωθιεράρχης Χριστόδουλος.

Ὅλα αὐτά τὰ στοιχεῖα, ἔκδηλα καὶ προκλητικά, ἀπλώνουν στὸν ὀρίζοντα μαῦρο σύννεφο ἀπογοήτευσης καὶ βαθειᾶς λύπης, προκαλοῦν ἔντονες ἀντιδράσεις στὴν πτέρυγα τοῦ πληρώματος (ἀναπόφευκτο σύμπτωμα), καὶ πληγώνουν ἢ καὶ διασποῦν τὴν ἐνότητα. Οἱ προβληματικές, σκοτεινές καὶ ὑποπτες, συμπεριφορές διαιροῦν καὶ ἀποξενώνουν. Διεγείρουν ἕνα διογκωμένο σαρωτικό κύμα, πού πνίγει τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης. Πού παγώνει τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς εὐρύτατης ἐκκλησιαστικῆς ποιμένης στὰ πρόσωπα τῶν ποιμένων της. Καὶ αὐξάνει τὸν ἀποστασιοποιημένο καὶ ἀπομονωμένο ἐγωκεντρισμό τῆς ἐκφυλισμένης ἐπισκοπικῆς «πατρότητας».

Ἡ ἐπιφύλαξη καὶ ἡ ψυχρότητα μεταξύ ποιμένων καὶ ποιμνίου, πού ἐξελίσσονται σέ ἀντιπαλότητα, εἶναι σταθερά συμπτώματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἀνα-

πάντητα προβλήματα. Τὰ ζοῦμε ὅλοι μας-χρόνια τώρα-καὶ σέ κάθε μας βῆμα σηματοδοτοῦμε τὴ διαδρομὴ μας μέ ἕνα στεναγμό καὶ μέ ἕνα δάκρυ.

Ἀποβαίνει ἱερό μας χρέος, νὰ φέρουμε στό τραπέζι τοῦ προσεκτικοῦ, εὐσυνείδητου προβληματισμοῦ καὶ τῆς ἀμερόληπτης ἀνάλυσης τὴν πιστότητα τῶν σημερινῶν ποιμένων στίς ἀποστολικές προδιαγραφές. Νὰ διερωτηθοῦμε καὶ νὰ τοὺς ρωτήσουμε: πῶς προσδιορίζεται, πῶς λειτουργεῖ καὶ πῶς ἐκτιμᾶται ὁ ποιμαντικός τους μόχθος; Ἀκουμπάει στὰ σημάδια τῶν καρφιῶν καὶ στή λογισμένη πλευρά τοῦ Κυρίου μας; Εὐθυγραμμίζεται μέ τὴν καταξιωμένη θυσιαστικὴ διακονία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων μας καὶ τῶν χαρισματικῶν ἁγίων Πατέρων μας; Συστοιχοῦν στὴν ἀκάματη προσφορά τους, πού ἐρμήνευε τό ἐξαγιασμένο βάθος τῶν ὑπάρξεων τους καὶ ὀριοθέτησε τό ποιμαντικό τους ἔργο, ὡς ἔκχυση καὶ προσφορά ἀδιαπραγμάτευτης ἀγάπης; Ἡ μήπως, τὰ ἰδεολογικά καὶ ἀνταγωνιστικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς μας ἐπηρέασαν ἀρνητικά τοὺς σύγχρονους ποιμένες καὶ μετέλλαξαν τό διακόνημα τῆς ἀγάπης τους σέ θεσμικὸ προνόμιο

έξουσίας, παράπλευρης (διακριτικής) μέ την κοσμική έξουσία και αναβάθμισαν(!!!) έκρηκτικά, την ποιότητα της ζωής τους σέ ένισχυμένη απόλαυση της χλιδής και σέ φορτισμένη έμπειρία της κοινωνικής υπεροχής;

Τό ποιμαντικό χάρισμα-διακόνημα δέν είναι όργανωτικό εύρημα των κατά καιρούς χειριστών της έξουσίας για τή διακυβέρνηση του πλήθους. Είναι εκπλήρωση αποστολής. Της ίδιας άκριβώς άποστολής, που την άνάθεσε ό Κύριός μας, μετά την Άνάστασή Του, στους έκλεκτούς και πιστούς μαθητές του.

Ό Εύαγγελιστής Ματθαῖος, στό τελευταίο κεφάλαιο του Εύαγγελίου του, γράφει:

«Οἱ δέ ένδεκα μαθηταί έπορεύθησαν εἰς τήν Γαλιλαίαν, εἰς τό ὄρος οὗ έτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς... καί προσελθών ὁ Ἰησοῦς έλάλησεν αὐτοῖς λέγων, έδόθη μοι πᾶσα έξουσία έν οὐρανῷ καί επί γῆς, πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες τηρεῖν πάντα ὅσα ένετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. κη΄ 16-20).

Τό πρόσταγμα αὐτό άνοίγει καί φωτίζει τόν ὀρίζοντα του χρέ-

ους των άγίων Άποστόλων. Νά φέρουν παντοῦ, σέ άνατολή καί σέ δύση, σέ βορρά καί σέ νότο, τό μεγάλο μήνυμα. Τά κοσμογονικά γεγονότα. Τή σάρκωση του Θεοῦ-Λόγου. Τήν άποκάλυψη της Άλήθειας, που «διά Ἰησοῦ Χριστοῦ έγένετο» (Ιωάν. α΄ 17). (Η άλήθεια για τή σωτηρία μας καί για τήν ένταξη μας στη βασιλεία του Θεοῦ, ήρθε από τόν Ἰησοῦ Χριστό). Μέ τή διδασχή Του, που ξύπνησε τίς συνειδήσεις, χειραγώγησε σέ μετάνοια, έλευθέρωσε τίς υπάρξεις από τό σκοτάδι καί τίς άνύψωσε στό φῶς καί στη χαρά της αγιότητας. Τό σταυρικό Πάθος του Θεανθρώπου Λυτρωτή μας. Τήν Άνάστασή Του, που άνοιξε τούς οὐρανούς καί τίς πύλες του Παραδείσου. Τήν Πεντηκοστή, που έφερε κοντά μας τόν Παράκλητο, «τό Πνεῦμα της Άληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό οὐδέ γινώσκει αὐτό» (Ιωάν. ια΄ 17).

Τό άνοιγμα των άγίων Άποστόλων στην οίκουμένη, είναι τό άσύλληπτο θαῦμα της ιστορίας. Οἱ άπλοι ψαράδες της λίμνης της Γεννησαρέτ, διεύρυναν τά όράματά τους, άνοιξαν καί τίς καρδιές τους καί έγκαινίασαν τήν κοσμογονική τους περιπέτεια.

Ό άπόστολος Πέτρος, κατά τήν πρώτη του όμιλία, άκριβώς τή

μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποία «ἦσαν ἐν Ἱεροσολύμοις κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν» (Πράξ. β' 5), βρῆκε τό θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ ἐμφανιστεῖ μπροστὰ στό συναγμένο πλῆθος, νὰ μιλήσει γιὰ τό Πάθος καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ προβληματίσει, νὰ συγκινήσει καὶ νὰ φωτίσει τρεῖς χιλιάδες κόσμο. Ἔτσι θεμελιώθηκε, στήν καρδιά τῆς ἁγίας πόλης, ἡ πρώτη Ἐκκλησία. Ἡ κοινότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας, πού ἀναδείχτηκε ἡ νέα ζύμη, τό ζωτικό καὶ δυναμικό προζύμι, πού θά ἔφερνε τὴ γρήγορη ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἐνθουσιαστική προέλαση τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος στίς ἐσχατιές τῆς οἰκουμένης.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἡ ἐξέλιξη ὑπῆρξε ραγδαία. Τό ἱερό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ οἱ Ἐπιστολές τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, πού βρίσκονται ὅλα ἐνταγμένα στήν Καινὴ μας Διαθήκη, μᾶς προσφέρουν πολλές καὶ συγκλονιστικές πληροφορίες, γιὰ τίς ἡρωϊκές ἐξορμήσεις τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων στὰ ὅρια τῆς ἀπλωμένης αὐτοκρατορίας, ἐκεῖ, πού βρίσκονταν στημένα τά εἰδωλα καὶ πού ὑποχρεώνονταν οἱ ἄνθρωποι «τό θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι» καὶ νὰ πορεύονται «ἐν ἀσελείαις, ἐπιθυμίαις, οἴνοφλυ-

γίαις, κώμοις (εἰδωλολατρικές τελετές), πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις» (Α' Πέτρ. δ' 3).

Ὁ ἀκάματος καὶ ἀνυποχώρητος Ἀπόστολός μας, ὁ Παῦλος, δέ διστάζει νὰ ἀναφερθεῖ στίς ἀτέλειωτες ταλαιπωρίες του, στοὺς κόπους καὶ στοὺς κινδύνους, στοὺς διωγμούς καὶ στίς φυλακίσεις, πού ἐγγράφονταν στό καθημερινό του ἡμερολόγιο, καθὼς ἀνοιγόταν στό ἱερό χρέος τῆς μεταφορᾶς τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος σέ ἐκείνους, πού δέν τό εἶχαν ἀκούσει καὶ δέν εἶχαν νοιώσει τό φῶς τῆς Ἀλήθειας νὰ καταυγάζει τὴν ὑπαρξή τους.

Ἡ ἀποστολικὴ διδαχὴ, συνυφασμένη μέ τὴν ἀποστολικὴ ἐμπειρία, ἀποτέλεσαν τό μεγάλο, τό ἀτίμητο θησαύρισμα, πού ἀποτέθηκε στήν κιβωτό τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ, «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» καὶ πού προσφέρεται, «ἐν παντί τόπῳ» καὶ «ἐν παντί χρόνῳ» στίς ὑπάρξεις, πού ἀναζητοῦν, μέ δίψα ψυχῆς, τὴν Ἀλήθεια καὶ πού λαχταροῦν τὴν ἐνσωμάτωσή τους στήν πνευματικὴ Οἰκογένεια, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ὁμολογιακὴ φράση, πού τό λειτουργικὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὀρίζει νὰ διατυπώνουμε ὅλοι, ὡς

Σώμα Ἐκκλησίας-μέσα σέ ἓνα εὐ-
 ρύτερο πλαίσιο ὁμολογιακῆς ἔκ-
 φρασης-καί νά καταθέτουμε κατε-
 νώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου,
 κατά τή μεγάλη γιορτή τῆς Ὁρθο-
 δοξίας: «...Οἱ προφηταί ὡς εἶδον,
 οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκ-
 κλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκα-
 λοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ οἰκουμένη ὡς
 συμπεφώνηκεν,... οὕτω φρονοῦμεν,
 οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν
 Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν...».

Ἡ πίστη μας δέν εἶναι ἰδιο-
 κατασκευάσμα. Δέν εἶναι ἐφεύ-
 ρημα τοῦ περιπλανώμενου μυα-
 λοῦ μας καί λαχτάρα τῆς ἐπο-
 χιακῆς ἑξαρσῆς μας. Εἶναι ἡ Ἀλή-
 θεια καί ἡ νέα γνώση, πού ἔφερε
 στό ἀνθρώπινο γένος ὁ Κύριός μας
 Ἰησοῦς Χριστός καί μᾶς τήν ἀνα-
 μεταδίδουν, μέ τή διδαχή τους καί
 μέ τή βιοτή τους, οἱ ἅγιοι Ἀπόστο-
 λοι. Τό θησαύρισμα τῆς ὑπαρξῆς
 μας, ἡ λαχτάρα μας γιά ἀνύψωση
 τοῦ νοῦ μας καί τῆς καρδιᾶς μας
 στήν «ὑπέρ λόγον καί «ὑπέρ ἔν-
 νοιαν» πραγματικότητα, ἡ ἀναζή-
 τηση τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, πού
 εἶναι ὁ Πλάστης μας καί Πατέρας
 μας, ὁ προσανατολισμός τῶν ὁρα-
 μάτων μας καί τῶν ἀγωνισμάτων
 μας πρὸς τήν αἰώνια οὐράνια Βα-
 σιλεία τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης, ὅλα
 αὐτά τά στοιχεῖα, πού καταξιώ-
 νουν τήν ὑπαρξη, ἀποτελοῦν τά
 ἀτίμητα δῶρα τοῦ σαρκωμένου,
 τοῦ Ἑσταυρωμένου καί Ἀναστη-

μένου Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τήν
 κληρονομιά τῶν ἁγίων Ἀποστό-
 λων Του.

Ἀπό τότε, ἴσαμε σήμερα, ἡ
 Ἐκκλησία παραμένει θεμελιωμένη
 στήν κατατεθειμένη ἐμπειρία καί
 στήν ἁγιοπνευματική διδαχή τῶν
 μαθητῶν καί Ἀποστόλων Ἰησοῦ
 Χριστοῦ. Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐνσω-
 ματωμένος στήν Ἱερή ἐκκλησια-
 στική παρεμβολή, ὁ μέτοχος στήν
 Τράπεζα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου
 καί ἀποδέκτης τῆς Θείας Χάριτος,
 ὁ ὁδοιπóρος τῆς καθημερινότητας
 καί μύστης τῆς αἰωνιότητος, δέν
 αὐτοπαραδίνεται στά πλάνα συν-
 θήματα «τοῦ κόσμου τούτου» καί
 δέν συμβιβάζεται μέ τίς ὑποπτες
 ἐπιδοτήσεις τῆς ὑλοφροσύνης. ἔ-
 στω κι' ἂν οἱ προπαγάνδες ὠρύ-
 νονται.

Τά σχήματα τῆς κοσμικῆς
 ἐπικυριαρχίας καί τῆς ἄγριας ἐκμε-
 τάλλεισης εἰσάγουν καινούργια
 ὄνειρα καί νέους τρόπους εὐμά-
 ρειας. Καί ὅλοι αὐτοί κραυγάζουν
 καί προπαγανδίζουν τήν ἀποξέ-
 νωση ἀπὸ τή γλυκεῖα ἐμπειρία τῆς
 ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Κηρύτ-
 τουν τήν ἀπόσυρση τοῦ ὁράματος
 καί τῆς λαχτάρας ἀπὸ τήν αἰώνια
 χαρά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί
 τήν προσκόλλησή τους στή διαφη-
 μισμένη εὐμάρεια καί στή στι-

γμιαία απόλαυση της γήϊνης καλοπέρασης.

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐνσωματωμένος στήν Ἐκκλησία Του, ἐμπιστεύεται καί ἀναπαύεται στή διδασχὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί προσέρχεται μαζί τους στήν κοινὴ Εὐχαριστιακὴ Τράπεζα, γιὰ νὰ τραφεῖ μέ τὴ θεία Τροφή καί γιὰ νὰ συνδοξάσει, μαζί μέ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους καί τοὺς ἁγίους, τὸν *«δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν... παθόντα καί ταφέντα καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»*.

Μέ πόνο ψυχῆς, ἀλλὰ καί μέ βαθειὰ συναίσθηση τοῦ χρέους νὰ μὴν ἀφίσταται ὁ λόγος μου καί ἡ γραφίδα μου ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς ἐπισκοπικῆς τιμιότητος καί εὐλικρίνειας, θὰ καταθέσω τὴν ὀδυνηρὴ ἐμπειρία μου καί τὴ μελανὴ διαπίστωσή μου, ὅτι μιὰ μεγάλη ὁμάδα τῶν σημερινῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, μετὰλλαξαν τὸ ἀποστολικὸ διακόνημα σέ φανταχτερό κοσμικὸ ὑπουργημα.

Οἱ εὐσυνειδητοὶ ὑπηρέτες τῶν Μυστηρίων τῆς Χάριτος καί διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ δέ λείπουν. Ἀλλὰ μετριῶνται στὰ δάχτυλα. Γιὰ τοὺς πολλούς, ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου μας «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» δέ λειτουργεῖ ὡς

δεσμευτικὴ καί ὀριοθετικὴ τοῦ χρέους τους. Μένει στό περιθώριο, ὡς ἱστορικὸ κειμήλιο ἢ ὡς ἐποχιακὴ παρακίνηση τοῦ Διδασκάλου Κυρίου στοὺς μαθητὲς Του, πού τοὺς φόρτιζε νὰ μεταφέρουν τὴν πνοὴ καί τὸ μήνυμα τῆς Πεντηκοστῆς στὶς ἑτερόκλητες λαϊκές μάζες.

Φυλλομετρεῖστε τὴν ἐκμοντερνισμένη ἐνασχόληση τῶν σύγχρονων ποιμένων. Θεμελειακὴ τοὺς φροντίδα, πού ἐκδαπανᾷ καί τὸ χρόνο τους καί τὴ ζωτικότητά τους, εἶναι ἡ ὀργάνωση ἐντυπωσιακῶν πανηγύρεων. Οἱ ποιμένες καί-κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου-καὶ διδάσκαλοι, λησμονοῦν τίς εὐθύνες τους, ἐγκαταλείπουν τὸ ποίμνιό τους καί ἐντάσσονται στό χορὸ ἢ, ἀκριβέστερα, στὸν περιφερόμενο δεσποτικὸ θίασο καί γυρίζουν ἀπὸ ἐπαρχία σέ ἐπαρχία, ἀπὸ πανηγύρι σέ πανηγύρι, γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ φανταχτερά, χλιδάτα, ἄμφιά τους καί νὰ εἰσπράξουν κάποιο ἔπαινο καί κάποιο δῶρο ἀπὸ τὸν φιλοξενητὴ συνεπίσκοπο.

Ἡ διδασχὴ, πού σύμφωνα μέ τὴν ἀρχαία, ἀποστολικὴ παράδοση καί σύμφωνα μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, πού ὀριοθετοῦν τίς εὐθύνες τοῦ Ἐπισκόπου, γίνεται πάρεργο ἢ τσόντα ἐπιπόλαιης προσφώνησης. Καί ἡ περιφορὰ «ἀνά τὰς ὁδοὺς καί τὰς ρύμας» ἀνα-

δεικνύεται πρωταρχική, ήγεται ή ανασχόληση.

Τραγικό πορτραίτο, επίσκοπικης άφωνάις καί άπραξίας, εΐναι ό σημερινός προκαθήμενος τής Έκκλησίας τής Έλλάδος μακαριώτατος Ίερώνυμος. Ούτε μιλιά ούτε λαλιά. Μιά θολή φυσιογνωμία, πού δέ διαθέτει στά επίσκοπικά του θησαυρίσματα εμπνευση άποστολικών μηνυμάτων καί διαλεκτική άφυπνιστική. Περιφέρεται έδω καί εκεί, στους Ναούς του Θεού καί στους χώρους τής κοσμικής διαπλοκής, ως ίχνογραφία τής ραστώνης ή τής φοβίας.

Άν ό Αρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος έννοιωθε δεμένος καί αίχμαλωτισμένος στην άποστολικότητα, στή φωτισμένη εμπνευση, στην άκάματη πρακτική των μαθητών του Κυρίου μας, θά δρασκέλιζε έξω από τους χώρους τής ραστώνης καί τής επίδειξης καί θά βρισκόταν, πρωτοπόρος καί εμπνευστής, στά βήματα τής δημόσιας επικοινωνίας καί ενημέρωσης. Θά μπορούσε, μέ γερά δεμένο λόγο καί μέ αναλύσεις πειστικές, νά άποδείξει τήν κενότητα καί τήν άχρειότητα των σημερινών πολιτιστικών σχημάτων. Τήν έκπτωση των θεσμών. Καί τήν έξαχρείωση του ήθους. Καί ή φωνή τής καρδιάς του, ή φωνή τής επίσκο-

πικής του συνείδησης θά άποκτούσε τή δύναμη καί τόν παλμό άφυπνιστικού σαλπίσματος, πού θά καλούσε σέ πηγαία μετάνοια καί σέ πνευματική ανασύνταξη.

Δυστυχώς, τέτοιες άντοχές δέν τίς διαθέτει ό σημερινός Αρχιεπίσκοπος. Τά άποστολικά ανοίγματα καί τό κήρυγμα τής εμπνευσης του εΐναι ξένα. Καί από αύτή τήν άποξένωση προκύπτει ή μεγάλη ζημιά. Ή σιωπή του ιεροϋ άμβωνα. Ή ποιμαντική άπαιδευσία των πολλών ιερέων. Ή άλλοτρίωση των ήθων. Ή έξαχρείωση τής εικόνας του Θεού.

Δέ θά βάλω τελεία καί παύλα στην παροϋσα κατάθεση του πόνου μου. Ή άποστολικότητα τής Έκκλησίας μας εΐναι ένα πολύπτυχο δώρο του Θεού στην έκκλησιαστική μας κοινότητα, στους λειτουργούς της καί στά μέλη της. Καί, όσο τό έγγίζεις, όσο τό μελετάς, ανοίγουν οί όρίζοντες τής ενημέρωσής σου, εμπλουτίζεται, χαρισματικά, ή καρδιά σου, αλλά, ταυτόχρονα, άνεβαίνει ό γράδος τής όδύνης σου, καθώς ανακαλύπτεις τίς πολλαπλές έκτροπές.

Σας καλώ, νά ξαναγυρίσουμε στό θέμα καί νά ξεδιπλώσουμε καί άλλες πτυχές του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΡΙΠΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ)

Στην έορτή της Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στίς 6 Αὐγούστου 2010, παρακολούθησα τὴν Θεία Λειτουργία στὸ Ὅρφανὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Λειτουργήσε ὁ Μητροπολίτης Εὐρίπου κ. Βασίλειος, ὡς ἀπλὸς ἱερεὺς, μὲ δυὸ ἱερεῖς. Ὁ ναὸς ὅπου ἔγινε ἡ Θεία Λειτουργία κτίσθηκε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του Κα Σωτηρία Ἀποστολοπούλου καὶ τὴν παρακολούθησαν γύρω στίς 50 ψυχές.

Ἡ Θεία Λειτουργία γιὰ ὅσους ἤμασταν στὸ Ναό, ἦταν μιὰ ἀληθινὴ μυσταγωγία, γιατί ὁ Σεβασμιώτατος, ἔνδακρυς, ἱερούργησε τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Κυριολεκτικὰ ὁ μικρὸς καὶ ἀπέρिटτος αὐτὸς Ναὸς ἔγινε ἓνα ἄλλο ὄρος Θαβώρ, ὅπου ὁ Κύριος ἀποκάλυψε μία ἀκτίνα ἀπ' τὴν Θεότητά Του καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἔγιναν «ἐπόπται τῆς αὐτοῦ μεγαλειότητος».

Γνωρίζω ὅτι προσκρούω στὴν ταπεινοφροσύνη του, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ ἐπικοινωνία μαζί του μὲ βοηθάει νὰ συνειδητοποιήσω τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός. Καὶ αὐτό, γιατί:

1) Ἐγινε ἐπίσκοπος χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ. Μαθήτευσε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν ὁραματισμῶν καὶ τῆς εὐθύνης, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου Κοτσώνη, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία μας μεγαλούργησε.

Ὁ Εὐρίπου Βασίλειος δὲν παρακάλεσε Μητροπολίτες, δὲν ἔδωσε χρήματα, οὔτε «φίλησε ποδιές» γιὰ νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Γιὰ τὴν ἐκλογή του ἰσχύει ἡ περιάλητη φράση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου γιὰ τὸν Μέγα Βασίλειον «οὐκ ἐπιδιώξας τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐπιδιωχθείς».

Ἡ κλήση του στο ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα ἔγινε μετὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

2) Εἶναι διαμάντι ἠθικῆς.

Ὅταν συναναστρέφεσαι τὸν ἅγιό Εὐρίπου θαυμάζεις τὸ ἦθος του, τὴν ἀκεραιότητά του καὶ τὴ σωφροσύνη του. Καὶ στὴν Ἀθήνα ὅταν βρισκόταν καὶ ἀσκοῦσε τὰ ἐπισκοπικά του καθήκοντα, καὶ στο Ἀργίνιο ποῦ μένει τώρα μετὰ τὴν ἀδερφή του, ζεῖ ὡς ἀπλὸς καλόγηρος, χωρὶς ἀνέσεις καὶ περιποιήσεις, μετὰ αὐτάρκεια καὶ λιτότητα, μετὰ ἀσκητικὸ ἦθος καὶ φρόνημα.

Χαίρεται ὅταν βλέπει παλαιούς καὶ νέους κληρικοὺς νὰ ὑπηρετοῦν τὴν Ἐκκλησία μας μετὰ ζήλο Θεοῦ, μετὰ πίστη καὶ καθαρότητα, μετὰ ἀπλότητα καὶ ταπείνωση, μετὰ ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ ἀγωνιστικὴ διάθεση.

Ἀντίθετα λυπᾶται καὶ ἀντιδρᾷ ὅταν στὴν ἱεραρχία καὶ στὸν ἱερό κλῆρο, χειροτονοῦνται πρόσωπα διαβεβλημένα καὶ ἀνάξια νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Ἅγιο Θυσιαστήριο.

Εἶναι παλαιὸς ἱεράρχης καὶ ξέρει πολλὰ, καὶ γι' αὐτὸ ὁ πόνος του ἐπιτείνεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο στενοχωρεῖται, ὅταν γίνονται κληρικοὶ μετὰ κωλύματα ἱερωσύνης.

Συνεχῶς ἔχει στο νοῦ του, τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸς κάθε κληρικό. «Ἡξιώθης, ἀδελφέ,

κομίσασθαι βαθμοῦ ἱερωσύνης, σπουδὴν ἔχε εὐαρεστεῖν τῷ στρατολογήσαντί σε, ἐν ἀγνείᾳ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ σοφίᾳ πνευματικῇ καὶ ἐν λαμπρᾷ παρθενίᾳ» (PG 48,1070)

3) Ἀδικημένος Ἱεράρχης.

Ἡ ἀνάδειξή του σὲ ἐπίσκοπο δὲν ἀλλοίωσε τὸν χαρακτήρα του καὶ τὴν συμπεριφορά του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὡς Ἱεράρχης εἶναι πάντοτε εὐθύς καὶ σταθερὸς στὶς πεποιθήσεις του καὶ τὶς ἀρχές του. Ὡς ἐκ τούτου μισεῖ τὴν κολακεία καὶ τὴν ὑποκρισία. Θέλει σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς πνευματικῆς του ζωῆς καὶ διακονίας νὰ συμπεριφέρεται μετὰ ἀξιοπρέπεια καὶ διαφάνεια. Ἐὰν ὅπωςδήποτε ἔκλεινε τὸ στόμα του καὶ συμβιβαζόταν θὰ γινόταν Μητροπολίτης χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Δίοδος φυγῆς

Δίοδο φυγῆς ἄνοιξε ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος. Τρία ὁλόκληρα χρόνια, ἀπό τότε πού ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, παράγοντες τοῦ δημόσιου βίου, δημοσιογράφοι, ποικίλων προελεύσεων σχολιαστές καί προβληματισμένα μέλη τοῦ ποιμνίου του τὸν ψέγουν ἢ, οἱ εὐγενέστεροι, τὸν ἱκετεύουν νά ἀπεκδυθεῖ τὸ κοιμισμένο ὕψος, νά ἐμφανιστεῖ στὸ γήπεδο τῆς πνευματικῆς καί θεολογικῆς ἀναμέτρησης καί νά καταθέσει μέ θάρρος καί παρρησία τίς ἀπόψεις του καί τίς συμ-

βουλές του πρὸς τὸ ἀνήσυχο ποιμνίό του.

Τελευταία, καθὼς ἀνακοινώθηκε ἐπίσημα, ὁ προκαθήμενος Ἱερώνυμος ἀποφάσισε νά σπάσει τὴν βαρεῖα σιωπὴ καί νά ἀντιμετωπίσει δυναμικά, ιδέες καί προπαγάνδες, πού διαστρέφουν τὴν ἱστορία μας καί παλεύ-

ουν νά σβήσουν τὴ δάδα τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας.

Τὸ ἀποφάσισε αὐτό. Ἀλλὰ μὲ μιὰ ἰδιότυπη προφύλαξη. Τὴν ἀντίκρουση δέν θά τὴν κάνει ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος. Κάθε μῆνα θά συγκεν-

Μπορεῖ νά μὴν διώχθηκε ὅπως οἱ 12 Μητροπολίτες, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν βοηθὸς ἐπίσκοπος τῶν μακαριστῶν Ἀρχιεπισκόπων Σεραφεῖμ καί Χριστόδουλου, ζοῦσε ἐπιτακτικά καὶ καθημερινὰ τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Τὴν ἴδια τακτικὴ, τοῦ παραγκωνισμοῦ του, ἐφάρμοσε καὶ ὁ νῦν ἐν δυναστείαις Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος.

Εἶναι φοβερό! Τρεῖς Ἀρχιεπίσκοποι δὲν στάθηκαν ἱκανοὶ νά τοποθετήσουν πρὸς ὠφέλεια τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἄξιο ἱεράρχη σὲ μιὰ μητρόπολη,...

... Ὁ ἀδικημένος ἱεράρχης ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἦρθε γιὰ νά ζήσει στὴν γενέτειρά του, στὸ Ἀγρίνιο, μακριὰ ἀπὸ τίς ἴντριγκες,

τὰ ἀδελφικὰ μαχαιρώματα, τὰ μαγειρέματα τῆς Συνόδου,...

Γι' αὐτὸν ἰσχύουν τὰ λόγια τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ὅταν παραιτήθηκε ἀπὸ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως:

«Ζητῶ τίς οἰκεῖν ἐκ κακῶν ἐρημίαν

οἱ μοὶ τὸ θεῖον νῶ μόνον ζητούμενον

ἐλπίς τε κούφη τῶν ἄνω γηρότροφος»

(Ζητῶ κάποιον ἔρημο τόπο μακριὰ ἀπ' τὴν κακία

ὅπου θά ἀναζητῶ μόνο μὲ τὴν σκέψη τὸ Θεὸ

καὶ τὴν ἐλπίδα πού δίνει φτερὰ στὰ γηρατειὰ γιὰ τὰ οὐράνια.)

Ἀρχιμ. Παῦλος Ντανᾶς (Ἱεροκέρυξ)

τρώνει τις απόψεις της και τις αντιδράσεις της σέ ένα μήνυμα, πού θά τό διανέμει στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Καί ὁ λαός θά... φωτίζεται καί θά... γυρίζει τις πλάτες στίς κακόβουλες, ξενόφερτες προπαγάνδες.

Σέ ἀπυρόβλητο

Δέν εἶμαι σέ θέση νά μαντεύσω, μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, ποιά εἶναι ἡ ἀντίδραση τῶν λαϊκῶν στρωμάτων σ' αὐτή τήν πρωτοβουλία τοῦ κ. Ἱερώνυμου. Κάποιοι μπορεῖ νά τήν ἐπαινέσουν. Καί κάποιοι, δέν ἀποκλείεται, νά τήν προσεγγίσουν μέ χίλιες ἐπιφυλάξεις. Προσωπική μου ἄποψη εἶναι, ὅτι ἀνοίγει μιά δίοδο φυγῆς.

Σᾶς ὑπενθυμίζω τά περιστατικά τοῦ τριμήνου, Ὁκτώβριος-Δεκέμβριος 2010. Κατά τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού πραγματοποιήθηκε στίς ἀρχές τοῦ Ὁκτωβρίου, τό Σῶμα, μετά ἀπό μελέτη τῆς τρέχουσας οἰκονομικῆς κρίσης καί τῶν συνεπειῶν της, ἀποφάσισε νά συνοψίσει τις ἀνησυχίες του καί τοὺς προβληματισμούς του σέ ἓνα κείμενο-μήνυμα καί νά τό μοιράσσει στό λαό.

Τό κείμενο τό συνέταξε μιά ἐπιτρο-

πή Μητροπολιτῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔμεινε μακριά ἀπό τοὺς συντάκτες, μακριά ἀπό τις εὐθύνες τῆς συγγραφῆς καί μακριά ἀπό τή θύελλα τοῦ ψόγου, πού ξεσηκώθηκε μετά τή δημοσιοποίηση τοῦ περιεχομένου τοῦ μηνύματος. Ὅταν οἱ ἀπόψεις, οἱ διατυπωμένες στό Συνοδικό μήνυμα, ἄγγιξαν πρόσωπα καί συμπεριφορές καί προκλήθηκε σάλος, ὁ κ. Ἱερώνυμος, μέ τό μισοκοιμισμένο ὕφος του, δήλωσε ὅτι καί αὐτός ἐνοχλήθηκε ἀπό τή δομή καί τή διαλεκτική τοῦ μηνύματος καί ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἐνόχλησής του ἄφησε νά κυλήσουν τρεῖς μῆνες ἀπό τή σύνταξη τοῦ μηνύματος ἵσαμε τήν κυκλοφορία του.

Κανένας δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει παρόμοια ὑποδοχή καί στά μηνύματα πού, ἀπό δῶ καί πέρα, θά συντάσσουν ἐπιτροπές Συνοδικῶν Συνέδρων καί θά διαβιβάζουν στίς λαϊκές μάξες. Κάθε φορά, πού θά προβάλλωνται ἀντιορήσεις καί ἀμφισβητήσεις, ὁ Μακαριώτατος θά τραβιέται στό ἀπυρόβλητο, στήν ἀφωνία του καί στήν ἀπραξία του καί θά ρίχνει τις εὐθύνες γιά τά λάθη ἢ γιά τις ὀξύτητες στήν ἐπιτροπή σύνταξης τοῦ μηνύματος.

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr